

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 października 2016 roku

Pozwem z dnia 3 stycznia 214r. skierowanym przeciwko pozwanemu – Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w D., powód W. G. (1) domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 85 000 zł tytułem zadośćuczynienia za uszczerbek na zdrowiu, którego doznał w dniu (...). wskutek obłana go wrzątkiem przez współwięźnia. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w trakcie wydawania kolacji współwięźni S. Ł. (1) oblał go gorącą herbatą, w następstwie czego powód doznał 15% poparzenia I i II stopnia powierzchni pleców i klatki piersiowej. Dalej wskazał, że S. Ł. (1) przebywał wraz z nim w celi od miesiąca i był dla wszystkich współosadzonych bardzo uciążliwy (krał im papierosy, nie stosował się do ciszy nocnej, był wulgarny), nadto czuł się bezkarny, gdyż w dniu (...). upływał termin zakończenia wykonywania przez niego kary pozbawienia wolności. Nadto wskazał, iż wskutek swego zachowania S. Ł. (1) był przenoszony z celi do celi, zaś obłanie wrzącą herbatą spowodowane było tym, że powód chciał pobrać nienależny mu przywdział cukru.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także wniósł o dopozwanie w trybie art. 194 § 1 kpc w charakterze pozwanego S. Ł. (1). W uzasadnieniu pozwany zarzucił brak legitymacji biernej Skarbu Państwa- Zakładu Karnego w D. po stronie pozwanego z uwagi na opisane przez powoda okoliczności zdarzenia (czyn dokonany przez współwięźnia) i brak przyczynienia się funkcjonariuszy pozwanej jednostki do powstania uszczerbku na zdrowiu powoda. Dalej pozwany wskazał, iż S. Ł. (1) podczas pobytu w Zakładzie Karnym w D. prezentował właściwą postawę, jego zachowanie wychowawca oceniał jako dobre, a funkcjonowanie w środowisku jako zgodne i bezkonfliktowe, nadto co istotne więzień ten został przeniesiony z innego Zakładu w konsekwencji jego właściwej postawy, zdyscyplinowania i właściwej relacji w grupie wychowawczej. W dalszej kolejności pozwany zarzucił, iż administracja więzienna bez współdziałania z osadzonym nie ma możliwości w pełni zapewnić skazanemu bezpieczeństwa osobistego, dlatego też skazany ma obowiązek niezwłocznego informowania przełożonego o zagrożeniach jego bezpieczeństwa i unikania tych zagrożeń, natomiast powód nie informował przełożonych o zachowaniu S. Ł. (1), nadto bezpośrednio po zdarzeniu złożył oświadczenie na piśmie o braku konfliktów ze S. Ł. (1). Końcowo pozwany zarzucił także, iż niezależnie od powyższego żądana przez powoda wysokość zadośćuczynienia nie uwzględnia aktualnych warunków oraz stopy życiowej społeczeństwa kraju w którym mieszka poszkodowany. (k.31-36).

W piśmie procesowym z dnia (...). powód podtrzymał żądanie zasądzenia na jego rzecz kwoty 85 000 zł wskazując iż jednocześnie domaga odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu. Nadto powód domagał się nieuwzględnienia wniosku o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego S. Ł. (1) oraz wnioskował o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego z urzędu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa regułą jest, iż to państwo ponosi odpowiedzialność za wszelkie szkody czy krzywdy doznane przez osobę pozbawioną wolności, chyba, że państwo wykaże, że do powstania szkody czy krzywdy państwo lub funkcjonariusze się nie przyczynili. Pozwany natomiast nie wykazał, iż pomiędzy zachowaniem pozwanego, a zaistniałą szkodą nie istnieje związek przyczynowy, zwłaszcza, iż pozwany zakład karny zdawał sobie sprawę z tego, że S. Ł. (1) jest skazanym stwarzającym problemy wychowawczego którego zachowanie może narażać bezpieczeństwo osobiste współosadzonych. (k. 81-88).

Postanowieniem z dnia (...). sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o dopozwanie S. Ł. (1) (k.155).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. G. (1) w (...). przebywał w Zakładzie Karnym w D., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności.

W powyższym Zakładzie Karnym w okresie od (...). karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania odbywał także S. Ł. (1). Skazany ten został przeniesiony do ZK w D. z uwagi na postępy w

resocjalizacji (w tym pozytywne przejście treningu zastępowania agresji), w oparciu o decyzję komisji penitencjarnej o przeklasyfikowaniu go do zakładu półotwartego w podgrupie R2.

(dowód: zeznania świadka K. F. k. k.208 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 01:06:45 do godz.: 01:14:41)

Na podstawie oceny okresowej S. Ł. (1) z daty (...). całokształt zachowania osadzonego w warunkach izolacji penitencjarnej był oceniany jako dobry. Więzień ten był wielokrotnie nagradzany za podejmowanie prac porządkowych na rzecz oddziału mieszkalnego, nie był karany dyscyplinarnie, a w środowisku współosadzonych funkcjonował zgodnie i bezkonfliktowo. Jako czynnik rokujący pozytywnie w prognozie kryminologicznej osadzonego z dnia (...). wskazano brak zaburzeń osobowości lub stwierdzone panowanie przez niego nad wcześniej wyrobionymi negatywnymi reakcjami nawykowymi na sytuację trudną. Na podstawie rozmowy psychologicznej przeprowadzonej z osadzonym dnia (...). jego stan oceniono jako stabilny i nie wymagający wzmożonych oddziaływań. Decyzją komisji penitencjarnej z dnia (...). postępy osadzonego S. Ł. (1) w resocjalizacji oceniono jako umiarkowane. Wychowawca osadzonego trzykrotnie zwracał się z wnioskiem o przyznanie nagrody osadzonemu tj. w dniach (...) oraz (...) za prace porządkowe na oddziale. Skazanemu dwukrotnie udzielono nagrody w formie pochwały, jednokrotnie udzielono mu nagrody w formie dodatkowej paczki żywnościowej.

(dowód: projekt oceny okresowej S. Ł. (1) i prognozy kryminologicznej z dnia (...). k.138-139, rozmowa psychologiczna z dnia(...) k. 141, decyzja komisji penitencjarnej co do S. Ł. (1) z dnia (...). k. 142, wnioski o przyznanie nagród k. 148-150)

Osadzeni w ZK w D. byli przenoszani do innych cel po to, aby cele nie robiły się hermetyczne. S. Ł. (1) też był przenoszony do różnych cel nie mniej nie było to podyktowane jego przewinieniami, ale wynikało z reguły stosowanej przez wychowawców, aby była zachowana rotacja osobowa w celach. I tak w okresie od (...) do (...) S. Ł. przebywał w celi nr (...) w okresie od (...) do (...) przebywał w celi nr (...), natomiast w okresie od (...) do (...) przebywał w celi nr (...) wraz z powodem W. G. (2), T. K. (1), A. M. (1) i D. P.. Osadzeni z celi nr (...) nie zgłaszali wychowawcy, ani przełożonym by S. Ł. (1) sprawiał problemy wychowawcze i by zagrażał im w jakikolwiek sposób mimo, iż był on współwięźniem uciążliwym –(przeszkadzał im w porze nocnej, nie sprzątał, współosadzeni podejrzewali go o kradzież papierosów). Jedynie powód jednokrotnie zgłosił do wychowawcy skargę na osobę S. Ł. (1) podając, iż jak zmył podłogę to Ł. złośliwie chodził po podłodze butami.

(dowód: pismo procesowe pozwanego k. 253, częściowe zeznania świadka T. K. (2) k.204-205 oraz e-protokół z dnia 13.11.2014r. godz.: 00:17:54 do godz.: 00:32:35, zeznania świadka K. P. k.209 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz. 01:16:34 do godz.: 01:19:22 zeznania świadka M. P. k.207 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz. 00:56:10 do godz.: 01:00:21, częściowe zeznania świadka A. M. (2) k. 206-207 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 00:43:20 do godz.: 00:54:11, zeznania świadka D. W. k.207-208 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 01:02:06 do godz.: 01:05:55, częściowe zeznania świadka D. P. k. 205-206 oraz e-protokół z dnia 13.11.2014r. godz.: 00:33:32 do godz. 00:41:48 zeznania świadka K. F. k.208 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 01:06:45 do godz.: 01:14:41, zeznania świadka K. K. k. 286-287 oraz e – protokół z dnia 23.02.2015r. godz.: 00:04:25 do godz.: 00:10:56, zeznania świadka M. B. k. 287-288 oraz e-protokół z dnia 23.02.2015r. godz.: 00:12:28 do godz.: 00:14:59)

Zgodnie z zasadami obowiązującymi w ZK w D. od pierwszego dnia osadzenia więźnia powoływany jest zespół transportowy, który zapoznaje się z dokumentacją skazanego oraz rozmawia z osadzonym celem zweryfikowania wszystkich okoliczności istotnych dla odbywania przez osadzonego kary w tym m. inn. komisja weryfikuje jak w poprzednich jednostkach funkcjonował skazany, czy występowały u niego próby samobójcze, agresja lub samoagresja. Poza tym w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności skazani mają możliwość składania wniosków, skarg i próśb do przełożonych, w tym m. inn. za pośrednictwem wychowawcy a także z innymi przełożonymi jak kierownicy oddziałów czy dyrektor.

(dowód: zeznania świadka K. F. k. 208 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 01:06:45 do godz.: 01:14:41)

Zgodnie z § 18 pkt. 3 zarządzenia nr (...) Dyrektora Zakładu Karnego w D. - „Porządek wewnętrzny obowiązujący w Zakładzie Karnym w D. z dnia (...)obowiązującym w Zakładzie Karnym w D. od dnia (...) skazany ma obowiązek poinformować przełożonego o zagrożeniach dla bezpieczeństwa osobistego swojego i innych osadzonych. Zgodnie zaś z § 5 pkt 1 ww. rozporządzenia posiłki dla skazanych niepozostających w zatrudnieniu wydawane są do cel mieszkalnych.

(dowód: zarządzenie nr (...) Dyrektora Zakładu Karnego w D. - Porządek wewnętrzny obowiązujący w Zakładzie Karnym w D. z dnia (...). k. 99-114)

W dniu (...) w czasie wydawania kolacji, w momencie kiedy powód stał przed wózkiem z jedzeniem i schylił się po cukier dla osadzonych, stojący za nim S. Ł. (1) oblał go gorącą herbatą wylewając ją na plecy i głowę powoda. Bezpośrednią przyczyną takiego zachowania S. Ł. (1) było przekonanie, iż powód niesłusznie odbiera porcję cukru, która miała przysługiwać S. Ł. (1). Powyższe zdarzenie miało miejsce w obecności pozostałych współwięźniów w celi oraz funkcjonariusza więziennego. Następnie odizolowano S. Ł. (1) od powoda a na miejsce zdarzenia wezwano karetkę pogotowia. Ratownicy założyli powodowi opatrunek i zawieźli go do szpitala. W szpitalu stwierdzono u powoda oparzenie I/II stopnia, założono mu opatrunek, podano środki przeciwbólowe i zalecono kontrolę w poradni chirurgicznej, Dalsze leczenie miało miejsce w ambulatorium Zakładu Karnego w D.. W notatce z dnia(...) nie ma zapisu o skargach powoda na ból, ani zlecenia przyjmowania środków przeciwbólowych. W późniejszych badaniach osadzonego ((...)) brak jest adnotacji o bólach w miejscach oparzonych lub o bliznach pooparzeniowych, odbarwieniach itp. Wskutek wylania na powoda gorącej herbaty nie doszło do zniszczenia skóry właściwej, lecz nastąpiło niewielkie uszkodzenie granicy pomiędzy naskórkiem, a skórą właściwą. U powoda oparzenie dotyczyło okolicy potylicy, tylnej części szyi i wycinka pleców w kształcie litery V pomiędzy barkami i łopatkami poniżej szyi oraz prawego barku z niewielkim odcinkiem górnej części klatki piersiowej przylegającej do braku. Oparzenie dotyczyło ok 12 % powierzchni ciała i miało charakter oparzenia lekkiego. W konsekwencji powyższego zdarzenia u powoda wystąpił stres, strach i kilkudniowy ból. Gojenie się skóry trwało maksymalnie do 10 dni W aktualnym badaniu dermatologicznym nie ma śladów po oparzeniu, nie ma przebarwień, odbarwień ani blizn, nie ma żadnych konsekwencji oparzenia, w tym skutku w postaci utraty możliwości poruszania się czy wykonywania pracy. Za powyższe zachowanie skazany został ukarany karą dyscyplinarną.

W rozmowie psychologicznej przeprowadzonej w dniu (...). odnosząc się do zdarzenia z dnia (...). S. Ł. wskazał, iż oblał herbatą współwięźnia, gdyż ten mu docinał, dokuczał mu i ubliżał mu, a o agresywnym zachowaniu zdecydowała sprzeczka o cukier, którym skazany chciał posłodzić herbatę.

(dowód: oświadczenie powoda z dnia(...) k.39, oświadczenie S. Ł. (1) z dnia (...). k. 40, raport z przebiegu służby k. 143-147, rozmowa psychologiczna z dnia (...). k. 152, opinia biegłej sądowej z zakresu dermatologii k. 368-371 wraz z opinią uzupełniającą k. 390-391, zeznania świadka T. K. (2) k. 204-205 oraz e-protokół z dnia 13.11.2014r. godz.: 00:17:54 do godz.: 00:32:35, zeznania świadka A. M. (1) k. 206-207 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 00:43:20 do godz.: 00:54:11, zeznania świadka M. P. k.207 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz. 00:56:10 do godz.: 01:00:21, zeznania świadka D. P. k. 205-206 oraz e-protokół z dnia 13.11.2014r. godz.: 00:33:32 do godz. 00:41:48, zeznania świadka D. W. k. 207-208 oraz e-protokół z dnia 14.11.2014r. godz.: 01:02:06 do godz.: 01:05:55, kserokopia książki zdrowia powoda k. 115)

W oświadczeniu z dnia (...). powód wskazał, iż wcześniej nie miał konfliktu ze S. Ł. (1).

(dowód: oświadczenie z dnia (...). k. 39).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej, a zalegających w aktach dokumentów, zeznaniach świadków oraz opinii biegłej sądowej z zakresu dermatologii.

Opinię biegłej sądowej uznał Sąd w całości za wiarygodną, ponieważ została sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie, w zakresie posiadanych kompetencji, z uwzględnieniem specjalistycznej wiedzy biegłej, jej doświadczenia

oraz na podstawie zalegającej w aktach dokumentacji lekarskiej, a także przeprowadzonego badania powoda. Opinia ta jest pełna, jasna, a zawarte w niej wnioski są w sposób logiczny uzasadnione. Biegła w sposób jasny i logiczny odniosła się do charakteru obrażeń jakich doznał powód wskutek oblania go gorącą herbatą, w tym przede wszystkim biegła uwzględniła dostępną w tym zakresie dokumentację medyczną powoda zarówno ze szpitala w D. gdzie udzielono mu pierwszej pomocy jak i w dokumentację lekarską z Zakładu Karnego w D.. Nadto biegła w sposób rzeczowy, jasny i logiczny odniosła się do zarzutów do opinii.

Jako wiarygodne uznał Sąd zeznania świadków K. K. oraz M. B.- zatrudnionych w ZK w charakterze wychowawców. Zeznania te są jasne, rzeczowe, logiczne i wzajemnie ze sobą korelują tworząc razem zwartą, logiczną całość. Obydwoje z wychowawców zgodnie podało, iż powód ani żaden z innych współosadzonych oprócz jednorazowej skargi związanej z ubrudzeniem umytej podłogi nie zgłaszali skarg na zachowanie współosadzonego S. Ł. (1). Relacje w tym zakresie zgodne są z zeznaniami pozostałych świadków – funkcjonariuszy służby więziennej ZK w D. (M. P., D. W., K. F., K. P.) którzy także kategorycznie zaprzeczyli by wobec osadzonego Ł. formułowano jakieś skargi. Jako częściowo wiarygodne uznał sąd zeznania świadków – współosadzonych z ZK w D. tj.: T. K. (2), D. P. i A. M. (2). Zeznania te są wiarygodne w zakresie w jakim świadkowie opisali przebieg zdarzenia z dnia (...) i jego przyczynę. Relacje te są rzeczowe, jasne i zgodne ze sobą, nadto korelują z pozostałym materiałem dowodowym w tym przede wszystkim z zeznaniami funkcjonariusza służby więziennej obecnego przy wydawaniu posiłku w dniu (...) – M. P., a także zgodne z raportem z przebiegu służby z dnia (...) Jako niewiarygodne uznał sąd zeznania ww. świadków w zakresie w jakim wskazywali, iż zgłaszali przełożonym, że Ł. sprawia kłopoty w celi, w tym, że ginie im herbata i papierosy i że współosadzony powoduje ogólny hałas w celi i nie przestrzega higieny. Zeznaniami w tym zakresie przeczą stanowcze relacje świadków K. K. oraz M. B., którzy wyraźnie wskazali, iż nie otrzymywali od osadzonych sygnałów o niewłaściwym zachowaniu Ł., zeznań tych nie potwierdzają także pozostali przesłuchani w sprawie funkcjonariusze służby więziennej, okoliczność ta nie znajduje także odzwierciedlenia w dokumentacji z Zakładu Karnego w D.. Za wiarygodne w całości uznał sąd zeznania świadków: M. P., D. W., K. F. oraz K. P., jako, że są rzeczowe, jasne i logiczne, wzajemne ze sobą korelują, nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji z Zakładu Karnego w tym przede wszystkim w opiniach o skazanym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu jako bezzasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew zarzutom strony pozwanej Skarb Państwa – Zakład Karny w D. ma legitymację bierną do występowania w niniejszym procesie. W związku z poparzeniem powoda przez współosadzonego na terenie Zakładu Karnego, powodowi W. G. (1) przysługuje zarówno roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przeciwko sprawcy poparzenia – S. Ł. (1) -na podstawie art. 415 kc w zw. z 445 §1 kc jak i roszczenie o zadośćuczynienie przeciwko Zakładowi Karnemu w D. na terenie którego doszło do zdarzenia- na podstawie art. 417 § 1 kc w zw. 445 § 1 kc w zw. z art. 108 § 1 kkw oraz art. 2 ust. 2 pkt 6 ustawy o Służbie Więziennej. Zapewnienie osobom pozbawionym wolności bezpieczeństwa osobistego jest podstawowym obowiązkiem Państwa i wykonującej te obowiązki w jego imieniu Służby Więziennej. Oznacza to, że w razie zagrożenia czy naruszenia tego bezpieczeństwa domniemywa się odpowiedzialność administracji więziennej. (wyrok SA w Poznaniu z dnia 02.06.2010r. , sygn. I Aca 392/10, LEX nr 756571).

Zgodnie z art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Spełniając zadania publiczne, a do takich należy wykonywanie kar pozbawienia wolności i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności Zakłady Karne obowiązane są do zapewnienia bezpieczeństwa osadzonych tam więźniów, co wynika wprost z art. 108 § 1 kkw oraz art. 2 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2016 poz. 713 j.t.) .

Zgodnie z art. 108 § 1 kkw administracja zakładu karnego ma obowiązek podejmowania odpowiednich działań celem zapewnienia skazanym bezpieczeństwa osobistego w czasie odbywania kary. Kodeks karny jednocześnie nie

definiuje pojęcia „bezpieczeństwa osobistego”. Przyjmuje się jednolicie w orzecznictwie i doktrynie, że jest to szerokie pojęcie i obejmuje przede wszystkim respektowanie nietykalności człowieka, ochronę przed dręczeniem psychicznym, grożeniem (T. Szymanowski (w:) T. Szymanowski, Z Świda kodeks karny wykonawczy...s. 255). Zgodnie z art 2 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (Dz.U.2016.713 j.t.) do podstawowych zasad Służby Więziennej należy m. inn. zapewnienie w zakładach karnych i aresztach śledczych porządku i bezpieczeństwa. Z kolei bezprawność w rozumieniu art. 417 § 1 kc to naruszenie nakazu lub zakazu wynikającego tylko z normy prawnej, a nie z zasad współżycia społecznego. Musi to być takie naruszenie prawa, którego stanowiło warunek konieczny powstania uszczerbku poszkodowanego i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (tak SN w wyroku z dnia 07.11.2013r. VCSK 519/12, LEX nr 1391709).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 kc nie wykazał przesłanek odpowiedzialności Zakładu Karnego w D., w tym przede wszystkim nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy niezgodnym z prawem działaniem Zakładu Karnego lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, a powstałą szkodą polegającą na poparzeniu powoda przez współwięźnia na terenie zakładu karnego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwany nie dysponował informacjami, ani od więźniów, ani od poprzedniej jednostki w której przebywał skazany S. Ł. (1), by więzień ten przejawiał agresywne zachowanie, stanowiąc zagrożenie dla pozostałych współwięźniów. Z zeznań świadka – funkcjonariusza służby więziennej pozwanego Zakładu Karnego – K. F. wynika jasno, iż S. Ł. (1) został przeklasyfikowany do Zakładu Karnego typu półotwartego w D. wskutek pozytywnego zakończenia terapii treningu zastępowania agresją w poprzedniej jednostce, na podstawie czego tamtejsza komisja penitencjarna uznała, iż skazany wobec postępów w resocjalizacji kwalifikuje się do zakładu zamkniętego typu półotwartego. Tym samym w momencie przybycia do Zakładu Karnego w D. S. Ł. (1) posiadał pozytywną opinię. Co więcej osadzony S. Ł. (1) funkcjonował regulaminowo w pozwanym zakładzie karnym. Z dokumentacji zakładu karnego jak też z zeznań funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz jego wychowawców K. K. oraz M. B. wynika, iż osadzony nie sprawiał problemów, co więcej był nagradzany za utrzymywanie porządku w sali i nie był karany dyscyplinarnie. Także powód przed tym zdarzeniem nie miał konfliktu z Ł., co wynika wprost z jego pisemnego oświadczenia sporządzonego po zdarzeniu w dniu (...). (k. 39) w treści którego wskazał, iż „ przed tym zdarzeniem nie miał żadnego konfliktu z Ł.”. Poza tym z zeznań K. oraz M. B., pozostałych przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy służby więziennej wynika, że powód, ani żaden inny ze współwięźniów z celi nr (...) nie informował wcześniej przełożonych o zagrożeniach dla bezpieczeństwa swojego zdrowia lub życia przez współosadzonego Ł., mimo, iż taki obowiązek wynika z art. 108 § 2 kkw oraz z § 18 pkt 3 zarządzenia nr (...) Dyrektora Zakładu Karnego w D.. Były wprawdzie zgłaszane skargi typu, iż Ł. podeptał podłogę, którą umył powód, nie mniej jednak nawet gdyby przyjąć, że Ł. był uciążliwym współwięźniem, o czym zeznawali współwięźniowie z celi powoda, to nadal nie można tego traktować jako zagrożenie bezpieczeństwa osobistego powoda. Należy zwrócić uwagę także i na to, iż przebieg samego zdarzenia z dnia (...). był nagły i dynamiczny. Nic nie wskazywało na to, że Ł. zachowa się tak jak się zachował. Odpowiedzialność pozwanego Zakładu Karnego z art. 417 §1 kc nie ma charakteru odpowiedzialności absolutnej. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w tej sprawie wykazało, iż funkcjonariusze sprawowali stały nadzór nad skazanymi, nie mogli jednak przewidywać, że Ł. tak się zachowa, a w trakcie samego zdarzenia nie byli w stanie zareagować i zapobiec oblaniu powoda gorącą herbatą. Szkodę powoda w niniejszej sprawie należy traktować jako rezultat nieszczęśliwego zbiegu okoliczności wywołanego wyłącznie zachowaniem współosadzonego Ł. i jego konfliktem z powodem o przydział cukru, a nie również jako rezultat bliżej nieokreślonych zaniechań funkcjonariuszy pozwanego Zakładu Karnego. Poza tym powód nie sprecyzował czego funkcjonariusze Służby Więziennej zaniechali. Oczywiście nie podlega wątpliwości okoliczność, iż powód wskutek zdarzenia z dnia (...)doznał uszczerbku na zdrowiu – tj. poparzenia lekkiego stopnia skutkującego stresem i dodatkowym bólem które zagoiły się po 8-10 dniach, co jednak nie spowodowało trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda.

W świetle powyższych ustaleń uznać należy, iż pozwany wykazał, iż podjął odpowiednie w rozumieniu art. 108 § 1 kkw czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa powodowi na terenie zakładu karnego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności i że funkcjonariusze Służby Więziennej nie przyczynili się do powstania szkody.

Naprawienia niniejszej szkody powód może dochodzić jedynie od S. Ł. (1), a w stosunku pozwanego brak jest ku temu przesłanek.

Mając powyższe na uwadze sąd powództwo oddalił na podstawie art. 417 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 108 § 1 kkw w zw. z art. 2 pkt 6 ustawy o Służbie Więziennej.

Na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) Sąd przyznał taryfowe wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu powoda tj. kwotę 3600 zł powiększoną o stawkę VAT – łącznie 4428 zł.

Jeśli chodzi o koszty procesu pozwanego to zgodnie z obowiązującą regułą z art. 109 § 1 kpc roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeśli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Pełnomocnik strony pozwanej nie ponowił żądania zwrotu kosztów procesu na rozprawie, dlatego też sąd tychże kosztów nie zasądził zgodnie z powołanym przepisem.